59e jaargang. — N° 84. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 21 October 1911.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

N... schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Abonnement

Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

TWEEDE BLAD

Mijne Geschiedenis.

« Toen mijn rijtuig te midden van de menigte te Dresden verscheen, hielden eenigen de paarden bij de teugels en beproefden den koetsier van den bok te trekken ; anderen verdrongen zich om mij de hand te kunnen drukken. Ik richtte mij overeind in het rijtuig en trachtte te spreken ; toen verhief zich een koor van stemmen :

« Maak aan uw volk bekend, hoe gij behandeld zijt geworden ; schrijf een manifest en rechtvaardig u zelve daarin. Wees niet bevreesd, geheel Saksen staat aan uwe zijde. »

« Stilte. — zeide ik ; en ik kon mij ter nauwernood doen verstaan. — Verwekt geen wanordelijkheden ; ik bemin u van ganscher harte ; denkt aan mij als aan eene ongelukkige moeder. Eenmaal zal ik spreken en u de volle waarheid doen kennen. »

En Louise van Saksen heeft de belofte gehouden, welke zij te kwader ure uitgesproken had voor de brooddronken menigte op een der voornaamste pleinen van Dresden. Zij heeft de lotgevallen van haar avontuurlijk en treurig leven uitgesponnen in een boek, dat in haast alle talen van Europa gepubliceerd en reeds in veel te veel huisgezinnen binnengedrongen is.

Naar oude gewoonte wordt door de liberale en anticlericale pers voor dit ziekelijk onnatuurlijke en in menig opzicht verderfelijke boek een reusachtige reclame gemaakt, vooral omdat het schunnig, en er dus geld aan te verdienen is. Want zoowel op, als tusschen de regels in staan er pikante of op sensatie berekende « geschiedtjes » in te lezen, die beter in een eeuwigen nacht gehuld waren gebleven ; en zeer zekerlijk zou de oneer dezer vrouw nog eenigszins bedekt zijn gebleven, wanneer zij zelve ze in haar boek niet ter sprake had gebracht.

Nu intusschen al het mogelijke en onmogelijke wordt gedaan en beproefd om Louise van Saksen als eene wreed gemartelde moeder op het voetstuk te plaatsen en te bewierrooken, kan het zijn nut hebben, haar persoon en haar boek hier in 't kort te bespreken, opdat onze Katholieken zich kunnen overtuigen, aan welke excessen van dwaze uitgelatenheid en loszinnigheid onze tijd zich overlevert.

Louise, groothertogin van Toscane trad na een nogal onrustige en veelbewogen jeugd, in het huwelijk met Frederik-August van Saksen en zag aan het hof te Dresden in den schaduw van den troon een vijftal kinderen opgroeien. De liefde, welke deze geheimzinnige vrouw verbond aan haar kroost, werd, zooals zij zegt, herhaaldelijk verstoord door allerlei knibbelarijen en lasterlijke geruchten, rondgestrooid door haar naaste bloedverwanten.

De voortdurende vervolgingen, waarvan zij beweert het slachtoffer geweest te zijn, deed haar ten laatste het hof te Dresden ontvluchten en terugkeeren naar het ouderlijk huis. Hier wendde haar vader alle middelen aan, welke de liefde voor zijn dochter hem ingaf, om haar weder tot bezinning te brengen en zich weder met haar gemaal en haar kinderen te vereenigen.

Maar nu begon zij ook in haar vader een vervolger te zien, en het duurde niet lang of zij ontvluchtte ook hem, in gezelschap van haar broeder Leopold.

Inmiddels scheen zi ook met dezen broeder geen vrede te kunnen houden, want deze verliet haar te Zurich, waar zij haar liefde schonk aan een zekeren Giron, een Franschman die weleer aan het hof te Dresden, leermeester harer kinderen was geweest.

Maar ook deze Giron erveelde Louise al spoedig, en nadat deze haar te Brussel verlaten had, begaf zij zich naar Genève, waar zij, bijna zonder het zelf te weten, binnen de muren van een krankzinnigengesticht terecht kwam. Was dit misschien niet de meest geschikte plaats voor haar geweest in ieder geval zouden deze muren haar voor de schanddaden van latere jaren bewaard hebben.

Na een lange reeks van avontuurlijke en romantische lotgevallen wist de prinses wederom Italië te bereien, waar zij kennis maakte met den beenden maëstro Toselli. Met hem ging z te Londen een burgerlijk huwelijk aan en vergat in de bedwelming van dit nieuwe bestaan, zoowel haar echtgenoot van en dag, als haar kinderen die op de boorden van de Elbe tevergeefs om hun moeder riepen.

Dit zijn de nuchtere maar veelzeggende feiten uit het leven dezer ampzalige vrouw, die het, waarom we eigenlijk niemand, noodig geacht heeft, ze door middel van een gedenkschriftboek aan de wereld bekend te maken.

Voor de liberale pers is een werk van dit genre, altijd smakelijke kost ; zij groeit er in en verkneutert zich bij de gedachte weer eens met iets leuks » voor den dag te kunnen komen. Men herinnere zich slechts de vieze, ge zaakjes Eulenburg, Steinheil, Crippen en meer dergelijken... Is het te verwonderen dat heel die pers, ook hier te lande met een kwalijk verholen welbehagen lange reepen uit het verhaal heeft gesneden om ze als een fijnen, geurigen schotel in hare lezers voor te zetten. Is het niet die liberale pers, die zich altijd aandient als bezittende het monopolie van netheid en fatsoen ?

Maar nu een vraag : wat kan de onttroonde prinses er wel toe bewogen hebben om haar intieme gedenkschriften als een aas aan het publiek voor te werpen, na ze opgesmukt te hebben met de beuzelarijen, onhebbelijkheden erger, waartoe een vrouw van haar slag in staat is ?

Het moet eigenlijk niet ontbreken aan talrijke en zwaarwichtige redenen om eene zoo buitensporige dwaasheid zoo niet te rechtvaardigen, dan toch eenigszins te verklaren.

Maar, ronduit gezegd, hoe men ook leest en herleest, in den geheelen loop van het verhaal is er geen enkele ekhoudende reden voor haar handelwijze op te diepen.

Louise wilde zich aan de wereld ordoen als een slachtoffer ; maar zij er niet in geslaagd. Haar boek is slechts een vruchtelooze poging tot zelfverdediging van eene veroordeelde, want het is werkelijk niets dat ons ook maar uit de verte de overtuiging kan bijbrengen, dat zij het slachtoffer was van vervolging van de zijde harer schoonmoeder en ir gemaal.

En evenmin kan goede trouw aangevoerd worden als een verontschuldiging voor het openbaar maken van alle intieme gebeurtenissen, die alleen belangstelling vinden bij een op sensatie pikanterie belust publiek. Wie met handen vol slijk werpt op eene familie, we aan zijn eigen kinderen haar naam he gegeven, heeft niet het recht om schouwd te worden als te goeder trouw te handelen.

Het is ook geen zedelijk boek, dat van Louise van Saksen ; want in geen enkelen roman misschien wordt de moraal zoozeer gehavend als in dezen. Behalve het vloekwaardige overspelige leven met Giron en maestro Toselli, strijdt het met alle zedelijkheidbegrippen, openlijk af te geven op werkelijk bestaande of gefingeerde geestesgebreken van een eigen vader, op het karakter eener eigene moeder, te spreken over een schoonmoeder als over het allerlaagste canaille ; een naasten bloedverwant als een gedegenereerde voor te stellen, en gekroonde hoofden te beschimpen, die door hun onderdanen met oprechte liefde en toewijdende gehechtheid omringd worden.

Al even weinig is het te rijmen met de zedelijkheid, dat zij haar eigen kinderen en haar gemaal in een verkeerd en ongunstig daglicht stelt, ook al tracht zij voor den schijn ze te verdedigen en spreekt zij bij herhaling van haar onwankelbare liefde voor hen. Liefde, die haar gevoerd heeft tot ontrouw en tot de verkrachting van de heiligste rechten en plichten.

Het heeft ook Louise's doel niet kunnen zijn, haar onschuld te betuigen en de oorzaak van haar scheef gaan en kwaadwilligheid van menschen uit hare omgeving ; want uit haar Mémoires blijkt zonneklaar, dat zij niet werd uitgesloten door het hof, maar dat zij het zelf wilde ontvluchten, dat zij niet door anderen ten val werd gesleept maar dezen zelf wilde, en hem zelfs van verre toewenkte om een des te dieperen kloof te slaan tusschen haar en haar gemaal ; tusschen haar en heur kinderen.

Dat eindelijk Louise de bedoeling zou gehad hebben, door haar gedenkschriften een literair kunstwerk te scheppen, is van meet af uitgesloten voor ieder, die den moed kan vinden om slechts een gering gedeelte van het boek te lezen. Want verre van door stijl, woordkunst, sierlijkheid en andere eigenschappen uit te blinken, is het op letterkundig gebied een nagenoeg waardeloos product, en verdient in dit opzicht stellig niet hooger aangeslagen te worden dan het meeren deel onzer alledaagsche moderne romans.

Zoo blijft er niets anders te denken over, dan dat Louise door haar levensschets een laatsten kreet van wraak heeft willen doen hooren te midden van de idyllen van haar echtbreukig leven, of misschien, wat nog erger zou zijn, dat zij om louter finantieele redenen deze vulgaire uitgave heeft ondernomen.

« Ik heb, — zoo eindigt Louise haar boek — zoowel den glans als de schaduwen van het leven gekend, ik heb het toppunt der vreugde genoten en ik ben in een afgrond van smarten neergestort ; de eenige troost die mij gebleven is, is dat ik nog vrienden bezit die mij beminnen, en zoo hoop ik op een betere toekomst. »

De verwachtingen van de ongelukkige prinses zijn echter ijdel, of kunnen alleen weerklank vinden in zielen, die even ontredderd zijn als de hare. Wie haar memoires leest, kan niet anders dan scherpe woorden van afkeuring en minachting vinden voor het luid schitterend gerucht, dat over haar en haar boek gemaakt wordt. Was de heldin van deze treurige komedie eene gewone werkvrouw of arbeidster, dan zou van het geval zelfs geen notitie genomen zijn. Maar Louise is eene ex prinses uit een katholiek Hof.

Bereiding van den grond voor de rogge.

Overal in België wordt de rogge geteelt. Deze teelt geschiedt voornamelijk in het Noord-Oost gedeelte van het land, omdat daar de grond meer zandachtig is. In leemgronden, teelt men meer voordeel de tarwe of de zomergarst, welke grootere opbrengsten leveren.

Daar de rogge eene langere wortel dan de tarwe heeft, vereischt hij eenen lichteren grond. De ploeging zal langen tijd voor de zaaing gedaan worden ; men zal alsdan den grond veertien dagen laten berusten. De zware gronden zijn voor deze teelt niet geschikt, te veel vochtigheid is haar insgelijks nadeelig. Ook moet er goed voor het wegloopen der waters gezorgd worden. Al te rijke gronden zijn ook voor deze teelt niet geschikt. In die voorwaarden zijn de tarwe en de zomergarst meer aan te bevelen.

Indien de rogge goed komt in arme en lichte gronden moet men nochtans geconcentreerde meststoffen gebruiken. Alzoo per hectaar, vóór de ploeging 400 kil superfosfaat of 400 kil. metaalslakken, aan dewelke men 400 kil. kaïniet kan bijvoegen.

In eenen grond arm aan stikstof is het goed 100 kil. ammoniaksulfaat te geven tijdens de bereiding van den grond. Daardoor wordt de waschdom verhaast en de planten bieden goeden weerstand tegen de koude.

Jean BLOUX,
Landbouw-Ingenieur.

ALLERLEI NIEUWS

— VOOR UWE VLOEREN, eischt altijd de cementtegels merk F van G. FIEVE & Cie, Gent. Het zijn de beste.

— LEZERS OPGEPAST. — Wanneer gij een « TOP » besteit, let wel op dat men U geen ander water schenke.

Er bestaat maar één « TOPBRONNEN » water, en deze die zonder U te verwittigen, ander water geven, wanneer gij « TOP » vraagt, stellen zich bloot aan rechtelijke vervolgingen.

SPORT. — In Engeland worden jaarlijks 750,000 shillings aan « sport » uitgegeven.

Bij het voetbal en cricket gaat het royal toe, men gebruikt daarvoor 294,000,000 shillings ; dan volgt de paardensport.

« La plus noble conquête de l'homme » brengt 211,000,000 shillings aan den kant.

Voor het jagen bereikt men in het Britsche rijk... 120,000,000 shillings.

Een zeevarend volk zooals de Engelschen, geven, vreemd genoeg, maar 50 millioen shillings aan watersport uit.

Zeilsport eischt omtrent 12 millioen schillings en de vischvangst 10 millioen schillings.

Engeland blijft dus bij uitnemendheid het « Sportland ».

Het sport klijft er volksgezind, al kwamen er in de laatste jaren minder Engelsche op den voorgrond.

— HET SCHIJNT dat al de huisvrouwen liefhebsters van eene fijne tas thans de Trappisten Chicorei Vincart gebruiken. Ze weten wat goed is.

DE SNELHEID ONZER TREINEN. Ziehier eenige merkwaardige bijzonderheden over de maximumsnelheid onzer treinen. Volgens de beheerlijke onderrichting is de maximum-snelheid op de groote lijnen van Brussel naar Ostende, Antwerpen, Luik, Bergen, Doornik, van 120 kilometers in het uur. Dit maximum is tot 90 kilometers tusschen Brussel en Aarlen verlaagd. Op de andere lijnen, gezegd van minder belang, overschrijdt het maximum de 60 à 70 kilometers niet ; op zekere lijnen daalt ze zelfs tot 40 kilometers.

Voor wat de gemiddelde snelheid van en trein betreft, voor een afstand van zekeren duur, is zij ver beneden de hierboven aangehaalde maxima, en zulks door het oponthoud aan de statiën, de gevaarlijke bochten, het vertragen voor seinen, voor bruggen, enz.

Aldus legt de Noord-Express zonder stilstand den afstand Brussel-Ostende, 't zij 126 kilom., in 1 uur 35 minuten, 't zij eene gemiddelde snelheid van 80 kilometers in het uur ongeveer.

De bloktrein heeft 34 minuten noodig om de 44 kilometers, die Brussel van Antwerpen scheiden, af te leggen, 't zij dus met eene snelheid van 78 kilometers in het uur.

Deze gemiddelde snelheden worden in den vreemde dikwijls overschreden. Zij bereiken er vaak 100 tot 120 kilometers in het uur. Wij hebben dus nog veel langs die zijde te winnen. Maar het zijn de locomotieven niet, doch de spoorlijnen zelf die dienen verbeterd te worden.

Wilt gij de snelheid van den trein berekenen, waarin ge zit, telt dan gedurende 32 of 33 seconden het aantal spoorstaven, waarover de wagon loopt. Dit kan gemakkelijk gebeuren daar men telkens als de wielen op eene andere spoorstaaf komen, een lichten « boem » hoort. Het uitgekomen getal zal u in de gemiddelde snelheid in het uur in kilometers aangeven.

— Cornelis zette 't op een loopken...,
Raadt, vrienden, eens waarheen ?
Er eenen pakken van *'t Wit Stoopken*,
Want beter is er geen !...
Vieux-Système merk : 't WitStoopken
Jacques Neets, Antwerpen.

— GROOTHANDEL IN WIJNEN. — Ch. Canteloup Ir cru Bourgeois Supérieur van St-Estèphe, eigendom der Naamlooze Maatschappij, oud Huis Léon & Jules HYE DE CROM, wordt bijzonder aan de Heeren Wijnhandelaren aanbevolen. Château Canteloup werd in 1906, dank aan de zorgvuldige teelt, met den eersten prijs bekroond op de Landbouwtentoonstelling van den Médoc.

Voor prijzen, beleefd verzoek zich te wenden aan den zetel der Maatschappij te Gent of aan Château Canteloup, St-Estèphe, Médoc, Frankrijk.

N. B. — De aandacht der Heeren Wijnhandelaren wordt er op gevestigd dat Château Canteloup enkel echt is met het brandmerk van 't kasteel.

Niet te verwarren met andere wijnen van denzelfden naam die niets gemeens hebben met de Médocwijnen en niet als CHATEAU Canteloup mogen verkocht worden.

CHOCOLAT
DE BEUKELAER

GEABONNEERDEN ! Herinnert u dat eene enkele doos Borstpastillen Walthery altijd voldoende is om den oudsten en den pijnlijksten hoest te genezen. 1 fr. de doos.

EEN MIDDEL. — Zekere vrouw had een man, die avonden lang thuis kon zijn, zonder dat hij een woord tot haar sprak.

Dat begon haar te vervelen en ze bedacht een middel om aan dien onhoudbaren toestand een einde te maken.

Op een keer moest hij voor zaken een heelen dag afwezig zijn, en toen hij tegen den avond thuis kwam, vond hij alles in elke kamer van het huis in de uiterste wanorde. Kasten, doozen en laden en zelfs de groote boekenkast waren ledig, terwijl den inhoud over den vloer lag verspreid.

« Wat drommel heeft dat nu te beteekenen » ? riep de man zijne weerga toe, die juist begon een koffer open te maken.

« Wel » ! riep ze uit met gemaakte blijdschap. « Ik zocht naar uwe tong : ik dacht dat ze verloren was, en nu heb ik ze gevonden ».

't Geval was zoo aardig, dat de man het uitproestte van het lachen.

En zoo kwam er een einde aan de neiging tot stilzwijgendheid van den man.

INDIEN gij slecht bloed hebt (zweren, dartels, jeukingen) zuivert u het lichaam met de antislijmachtige Walthery Pil en gij zult spoedig genezen zijn. 1 fr. de doos.

LANGS WELKEN KANT. — Een heer (met nog zeven haartjes op zijn kletskop) : « De streep goed in 't midden, hoor » !

Haarkapper ; « Langs welken kant moet het zevende haartje dan, mijnheer, links of rechts » ?

KRIJGSGEVANGENEN. — Een luitenant staat op het punt een millioenrijk juffertje te trouwen, en gaat het leger verlaten ; maar eerst geeft hij aan al zijne wapenmakkers een prachtig maal, met een overvloed van champanje.

« Sa, vrienden, roept hij uit, deze flesschen moeten als vijanden behandeld worden » !

Na het maal was hij zeer verwonderd een zijner wachtmeesters een paar flesschen in zak te zien steken.

« Welnu, Brommer » ? vraagt hij hem, op de flesschen wijzend.

« Luitenant, ik heb er zooveel gedood als ik kon, van die vijanden !... Nu maak ik de overigen krijgsgevangen » !

Belangrijk bericht. — Bij uw bezoek te BRUSSEL, koopt uwe juweelen, Groenselmarkstraat, 33, Huis CAMPOTOSTO, gesticht in 1856.

Horlogiën in allen aard met grooten afslag.

—o— KUNSTVOORWERPEN. — HUWELIJKSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BARBEDIENNE.

Marmers. Schilderijen,
Sèvres, Saxe, Copenhague (echtheid gewaarborgd). Kleine meubels.
Paul Guastalla, 39, Koninklijke straat, Brussel. — Telefoon 4925.

—o— **Migraine, hoofd- en tandpijn névralgies**, plots genezen door een **cachet Gauthier**, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zooniet, wendt u tot deapotheek Gauthier, Mechelen.

HET
GEHEIMZINNIG HUIS

(17e VERVOLG).

Hadden zij haar gehoord ?... Zij sloop de trap weer op en wachtte even. Nu hoorde zij de deur van de ontbijtkamer zachtjes sluiten. Kwam er iemand uit ?... Zij daalde weer wat af, benieuwder dan ooit om het hare van te weten, en dus tamelijk onbekommerd om mogelijk gevaar. Want al sterker en sterker werd in haar de overtuiging, dat hier iets voorviel, wat voor haar en hare zuster het blijven in dit huis onmogelijk maken zou.

Niemand kwam de trap op, en Ursula hoorde ook verder niets uit de ontbijtkamer. Na nog wat gewacht te hebben, trok zij de stoute schoenen aan, daalde zachtjes af en luisterde aan de deur der kamer. Maar geen geluid kwam er van binnen, en in de vaste onderstelling dat de bewuste personen de kamer reeds moesten hebben verlaten, draaide het meisje den knop om en gluurde om de deur. De gordijnen waren neergelaten, maar toch drong er genoeg maanlicht doorheen, om Ursula te doen zien dat het was zooals zij vermoed had. De kamer was ledig.

Toch liet zij het er nog niet bij. Meer door instinct dan door rede gedreven, besloot zij het vertrek nauwkeurig te onderzoeken. Zij keek eerst onder de sofa. En hier vond zij, verborgen, het valies, dat zij te voren bij de trap had gezien. Voorzichtig trok zij het te voorschijn, en na het gordijn een weinig te hebben geopend, om wat meer licht in de kamer te laten, las zij er op de initialen R. A. R.

De naam van den secretaris was Roderich Archibald Rennie ; dus behoorde dit valies ontwijfelbaar hem toe. Waarom verstopte hij het onder de sofa ? — De ontdekking gaf het meisje allerlei te denken ; want het vermoeden rees in haar op, of, aangezien er blijbaar iets niet in den haak was en M. Merton verwacht werd om een onderzoek in te stellen, de secretaris misschien een haastig en onaangekondigd vertrek in zijn schild voerde. Met uitneming van zekere kleinigheden, die meer het rechtmatig eigendom van Miss Evering dan van hemzelf waren.

Gansch van dit vermoeden vervuld en na het valies weer onder den sofa te hebben teruggeschoven, haastte het meisje zich terug naar hare slaapkamer draaide den sleutel om in het slot, en begaf zich te bed, met de zekerheid van nu nog minder dan ooit te zullen kunnen slapen.

Zij lag nauwelijks, of daar hoorde zij hare zusters stem uit het andere ledekant :

— Ursula !

— Wel !

— Waar zijt ge geweest ?

X.

— Waar zijt ge geweest ? vroeg Betty's stem in de donkere kamer.

— Ik ? – Och, ik was even hier over, om een boek uit mijn koffer te halen.

— Ge zijt ook beneden geweest, en ge zijt lang weggebleven, zegde Betty. Ontken het maar niet, want ik heb u hooren gaan. Waar waart ge ?

— Och, ik dacht dat ik beneden iets hoorde, en toen ben ik eens gaan kijken wat het was, zegde Ursula, die een slinger om den arm wilde houden.

— En hebt ge iets gezien ?

— Niets.

— Is 't wel waar ! Ge hebt wel iets gezien of gehoord. Want ik zelf heb ook iets gehoord, zegde Betty onverwachts.

Ursula zat recht op.

— Wat hebt ge dan gezien of gehoord ?

Ook Betty rees nu op. In het donker maakten zij twee witte figuurtjes, half ineen gedoken van een angst dien zij voor elkaar wilde verbergen, eene komiek jammerlijke vertooning.

— Ik hoorde, zegde Betty voetstappen beneden in den gang. Het was alsof zij de achtertrap opkwamen. En ik hoorde eene deur opengaan, eene van tante Johanna's kamer beneden mij. En ik hoorde dan stemmen. Ik kon niet onderscheiden van wie, maar zij spraken eens luider en dan eens zachter, soms allebei tegelijk.... Wat voor stemmen denkt ge dat het waren, Ursula ?

— Waarschijnlijk *dezelfde* die ik beneden hoorde. En nu stond zij op, ging naar Betty's bed en vertelde wat zij had gehoord.

Betty was zoo angstig, zoo in de stellige overtuiging dat er een aanslag gesmeed werd, hetzij op hare tante of op haar zelf, dat zij zich aan Ursula vastklampte, haar niet wilde loslaten, en de meening uitte dat morgen vroeg Miss Evering vermoord zou worden gevonden. Zoozeer buiten zichzelf was zij, dat Ursula het raadzaam oordeelde de finale van haar avontuur te verzwijgen en niets te zeggen van het valies, dat zij onder de sofa gevonden had.

— Wat denkt gij dat het beteekende ? vroeg Betty zenuwachtig, toen Ursula haar trachtte te kalmeeren. Het moet toch iets beteekenen. Iemand zeg niet : o, dwing mij er niet toe ! hetzij er iets vreeselijks van hem verlangd wordt.

Ursula bedacht zich even.

— Ik kan niet gelooven dat iemand een oogenblik als dit zou uitkiezen tot eene misdaad, zegde zij. Iedereen in het huis weet toch dat morgen tante Johanna's zaakgelastigde wordt verwacht. En M. Rennie weet wel dat wij niet zulke lammetjes zijn om onzen mond te houden, als er iets verschrikkelijks was gebeurd.

— Iets verschrikkelijks? O, Ursula, denkt ge dat ze tante iets willen doen ?

Ursula pakte hare zuster met hare stevige armen en schudde haar ongeduldig.

— Wees zoo niet mal, Betty, siste zij haar in het oor. Hoe zou ze dat durven ? Gebruik toch even uw verstand !

Maar Betty liet zich niet sussen of overtuigen. Zij klampte zich aan hare zuster en kreunde :

— O, o, o, waren wij hier maar nooit gekomen ! Waren wij hier toch maar nooit gekomen !

— Wel wij zijn hier gekomen omdat M. Merton ons aanried. En ge kunt wel zeker zijn dat hij gelijk had. Hij is ouder en wijzer dan wij, en waarschijnlijk weet hij er alles van en zal hij ons van het heele raadsel eene doodeenvoudige verklaring geven.

Betty liet Ursula praten. Zij keek angstig rond in het donker, sprong uit haar bed en zegde dat zij eene kaars wilde aansteken.

— Waarom? Ge wilt toch niet naar beneden gaan ? vroeg Ursula, die, hoewel zij zich beroemen kon dat zij haar hoofd goed bij elkaar hield, toch op eene tweede nachtelijke expeditie volstrek niet was gemunt.

— Neen. Maar — ik kan niet zeggen wat ik te zeggen heb, als ik geen l-l-l-licht zie, zegde de arme Betty, terwijl zij met bevende vingers een stekske afstreek en aan de kaars hield. Eerst toen zij dit gedaan had, voelde zij zich dapper genoeg om hare zuster bij den schouder te vatten en haar in het oor te fluisteren :

– Ge denkt toch niet dat Rennie bezig is tante te vermoorden om met haar geld op den loop te gaan.

Ursula barstte in een lachen, dat echter wel wat geforceerd was.

— Wat een kinderachtig schepsel zijt ge toch ! zegde zij boud, hoewel hare stem beefde. Alsof een moord maar zoo gemakkelijk ging ! En dan door twee personen tegelijk ! En met de deur open, zoodat iedereen het hooren kan !... Hoor eens, Betty, ik sta verbaasd over uw onnoozelheid. Hoewel ik nog versch van school ben, zou ik mij schamen als ik zulks een onzin uitkraamde.

Hoewel dit krasse bewoordingen waren, was de spreekster zelf blijkbaar niet zoo vast overtuigd van hetgeen zij zegde, als zij wel wilde doen voorkomen en ook Betty scheen dit wel te beseffen.

— In elk geval, zegde zij, koppig, moet gij uw bed naast het mijne schuiven, want ik wil in den hoek niet alleen liggen. Als ik vermoord wordt, dan zult gij ook vermoord worden, — en gij 't eerst, — want ik ben de oudste.

Wel lachte Ursula om deze dwaze praat ; maar toch deed zij wat Betty verlangde. De bedden werden tegen elkander geschoven, en nu voelden de beide meisjes zich geruster. Zij lagen nu juist ver genoeg van elkaar, om niet te kunnen bemerken hoezeer zij allebei beefden. Het duurde echter nog een langen, langen tijd, voor zij ingeslapen waren.

— Zoo ! Wij leven toch nog ! was de begroeting waarmede Betty des morgens hare zuster wekte.

(Wordt voortgezet).